

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

45

שבת פרשת וארא, כ"ח טבת תש"פ 24.1.2020

שלום קהילה יקרה,

החורף כבר נמצא בעיצומו ונקווה שאכן תתגשם במלואה תחזית מזג האוויר ובזמן שתקראו את העיתון הזה יירד בחוץ שלג...

בגיליון זה נשמע מעט מעינייני הזמן: הרב ורדי, במדורו נקודה למחשבה, יספר על מיזם קולנוע שומרון שהוא נוטל בו חלק. לקראת סיום שנת היובל, נשמע על סיכום השנה מפי אביבית אהרונף. אביבית גם תראיין את האווי ניסן, אחד מחברי הצוות של אירועי שנת היובל. כמו כן הנוער יסכם את שנת היובל עבורו.

כל זאת ועוד במדורינו הקבועים: כנה שכטר במדורה ויהיו מזונותיך תרופותיך תספר לנו על חוק ההסתגלות החיותית, שירה סעדה במדורה קולה של אמא תציג בפנינו דילמה על מסכים ומסכות. במדור הזרקור נזכה להכיר את אבי גולדברג, שיפרוש בפנינו את המסע בעקבות המצלמה. דוד קרנץ, במדורו הקיבוצניק, ישתף אותנו בעינייני השעה: חורף ונטיעות. במדור חוק הדתיים השלובים נפגוש הפעם

שיר של יום שלג אנונימית

אפור מחליף לבן
מסתיר חמה
ברקיע עב, סמיך
מחשיך.
מסך מפני כמה

טיפה יבשה נושרת
אל פני אדמה
כה סדוקה, זועקת
נאנקת.
קוראת שמה שממה.

מציץ ניצן מבין
שבריה, איתנה
ושב אל בין קמטיה
שמורותיה.
מחייכת עננה.

לא הספקת
לתת מבט
באת

ראית

לבן מסתיר אפור
מחליף שמלה
נעלם האספלט
הסתפלת
עולם הופך פלה.

את משפחת סוסנוביץ, ובמדור המגירה יפורסם שיר של עמיקם עם שלם ז"ל לכבוד בואם של משפחת חולמיאנסקי. ובמדורי העדכון: הקומונרית, שיראל יוניאן תספר לנו על חג האילנות, ורכזת הנוער, הדס כריסי, תסכם את האירועים האחרונים של הנוער דרך חמשיר בחרוזים.

נקבל בברכה את ידידה עם שלם, חברת מערכת עלי צורים שמחליפה את יעקב דרורי-רנבאום בתפקיד ההגהה של העיתון ונאחל לה הצלחה רבה. כמו כן, נאחל מזל טוב לרכזת הקהילה, נעמה דיאמנט שילדה בת, והמון הצלחה למחליפה שלה בתפקיד - חגית שכטר.

חג ט"ו בשבט שמח לכל תושבי ראש צורים!

נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות בפורום או בכתובת המייל:

yarchon@r-tzurim.co.il
קריאה מהנה וחופש נעים לכולם!

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, טל נוימן, דוד קרנץ, מימי תירוש, חנניה רותם, יהודה גייסון, ברק שבות, אילון רוזנבלוט, ליטל רון, ידידה עם שלם (הגהה), כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

היינו זקוקים להמתין לחקיקה שתתן תקציבים לפריפריה שלנו כדי שיישמע קול אחר? האם הקולות האלה יבשילו לתרבות ברמה מקצועית ואמנותית, שתאגד את תרבות של המיינסטרים שאלות שאני שואל ומקווה שמהווה חדש מתחיל.

שיר של עמיקם עם שלם ז"ל לכבוד בואה של משפחת חולימאנסקי

ברוכים הבאים או יותר נכון ברוכים השבים

לכם ששם הייתם בפרשת "וילך"

ועתה אתם פה "ניצבים".

שבת שלום, והרבה ברכות וערב טוב.

לערב כזה קשה מאוד לכתוב.

שהרי מה אני, צבר בן צבר נכד לצברים

שקשיים גדולים עבורו הם: עליית מחירים

יכול לומר, נניח, באופן מעשי

לאנשים שזה עתה באו מגן עדן רוסי.

* * *

אולי אספר על רגעים קטנים

שהיו לנו כאן, בעוד אתם שם מתענים.

מה עשינו? היינו צמודים לחדשות,

ושומעים שהם שוב על דחיית הבקשות

ניסינו לשבות רעב, והבאנו את "קול ישראל"

ואתם חיכיתם שם שיבוא לציון גואל,

ובדרך לציון שיעשה הגואל סיבוב קטן ומובן,

וירכיב כמה "סרובניקים" על החמור הלבן.

אבל זה לא קרה, ותחנונים לא הועילו,

ובינתיים היכו ביהודים

אך את רוסיה הצילו.

* * *

ובעוד אתם שם בחיבוק דב נמקים

ואנחנו כאן מחכים ומחכים,

שמענו –

שמענו על שיעורים בעברית בסיסית.

למדנו גם שלספר קוראים "אקדח" ברוסית.

ויהודים שאת היהדות מקיימים

הם פשוט חוליגנים – צרכני סמים

ואם הפגנתם ועשיתם מהומות

אז "חנכו" אתכם יפה – וגם שברו כמה עצמות.

שכל ז"ד בעולם יבין וידע

שישראל ליהודי רוסיה – היא סתם אגדה.

* * *

אך יום אחד (כנראה, בין משלוח לשמירה)

נודע לנו שהינה הנס קרה.

אשתף את הקהילה, בתקופה האחרונה עזבתי את מעלה והתחלתי בתפקיד מנהל אמנותי ב"מיזם קולנוע שומרון" במשרה חלקית. זוהי למעשה קרן קולנוע אזורית שבאמצעותה המדינה מזרימה כסף ליוצרי קולנוע תושבי יו"ש. התפקיד שלי הוא לנווט את המיזם מבחינה אמנותית. בקול הקורא הראשון שהסתיים לאחרונה אני נפגש עם הצעות מסוג חדש שבהן לא נתקלתי בכל השנים ששימשתי כיועץ אמנותי בקרנות הקולנוע השונות. ממש עולם אחר של הצעות מבחינת תוכן וסגנון. אני נפגש עם יוצרים ומבין שלא נתנו אמון בקרנות הקולנוע של תל אביב. רבים מהצעירים ביו"ש לא מאמינים שקרנות הקולנוע האחרות יוכלו להכיל נושאים יהודיים, או סרטים מנקודת מבט של אמונה בצדקת הדרך של מדינת ישראל, בנושא סכסוך הישראלי פלסטיני. יותר ויותר מתחדד שהתרבות בפריפריה של המתנחלים היא שונה. בהצעות שהגיעו עד כה אין גסויות, ואין מיניות בוטה אין אלימות קיצונית, ולעומת זאת יש עדינות רבה. האם בזכות הזרמת הכסף יפתחו שערי יצירה יהודית ישראלית מקורית?, האם

לרגל הלידות:

- מזל טוב לטל ויוגרב נוימן להולדת הבת ירדן אורה.
- מזל טוב לאביטל ויובל ברוס להולדת הבן יהודה צבי נכד לדרור ושרית שוסהיים.
- מזל טוב לנעמה ואיציק דיאמנט להולדת הבת רותם.
- מזל טוב לאודיה ואבי כהן להולדת הנכדה שקד, בת לרוני ואביאור כהן רוקח.
- מזל טוב לשלמה ויפה וייסמן להולדת הנכדות התאומות אלה ונוגה, בנות לתמר ומתן חורש.
- מזל טוב לשלמה ואסתר אפרים להולדת הנכדה טליה.
- מזל טוב לדן ומרגלית דיטור להולדת הנכד מעיין, בן לתומר ואפרת.

לרגל בר המצווה:

- מזל טוב להראל גלמן לרגל בר המצווה, ולהורים נילי ויהונתן.
- מזל טוב לדביר טבול לרגל בר המצווה ולהורים, מירב ואיתן.

לרגל יום ההולדת:

- מזל טוב לאפי ציון בהגיעו לגיל 70.
- מזל טוב לענבל דהאן בהגיעה לגיל 40.

"אני רוצה תמיד עיניים כדי לראות את יפי העולם ולהלל את היופי המופלא הזה שאין בו דופי ולהלל את מי שעשה אותו יפה להלל ומלא כל כך מלא יופי".
(נתן זך)

בניין השגרירות המצרית במאוריטניה. חששתי שישראלי שמצלם את שגרירות מצרים במדינה מוסלמית עלול להיחשד בריגול ולמצוא עצמו בכלא לתקופה ארוכה. מפקד הכוח התכונן לקחת אותי למפקדה הראשית. היה ברור לי שאסור לי להגיע לשם אבל לא יכולתי לנסות לשכנע אותם שאני תייר תמים כי השוטרים לא דברו אנגלית. למזלי עבר במקום בחור הודי דובר אנגלית והחלטתי להמר על כל הקופה ולבקש ממנו להגיד לשוטרים בשפתם שאני אורח של נשיא מאוריטניה ושם לא ישחררו אותי מיד הם ייענשו על כך. חיכיתי לתגובת השוטרים ולמזלי השוטרים התנצלו, השתחוו בפניי ושחררו אותי לדרכי.

קוסטה ריקה

לפני מס' שנים בטיול בקוסטה ריקה שבאמריקה התיכונה, ישנתי בצריף למרגלות הר הגעש הרדום ארנאל. יחד איתי ישנו בצריף עוד כמה מטיילים. רציתי לצלם את לשונות האש הבוקעות מההר. מאחר שהלילה היה מעונן והעננים כיסו את ההר, הבנתי שלא אצליח לצלם והתלבטתי האם להישאר לילה נוסף במקום, בתקוה שהלילה הבא יהיה פחות מעונן ואוכל לצלם את ההר. לבסוף החלטתי להמשיך בטיול, במסלול סיבובי, ולחזור אל ההר מספר ימים מאוחר יותר בדרכי חזרה. שיערתי שמזג האוויר ישתפר תוך כמה ימים ואוכל לצלם את זריפי האש, אבל כשחזרתי להר כמה ימים מאוחר יותר, התברר לי שבילילה שעזבתי את המקום התפרץ ההר שהיה רדום במשך 14 שנה, וקבר תחת לבה שלושה מטיילים שישנו בצריף שבו הייתי אמור לישון.

אריתראה

בטיול באריתראה שבאפריקה רציתי לצלם את השוק המקומי שנחשב לאחד מהגדולים והססגוניים באפריקה, אבל תיירים לא מרבים לבקר בו. החלטתי להיכנס לשוק בלווית צעיר מקומי שהדריך אותי בנסיעה בעיר. הסתובבתי בשוק וצלמתי את הרוכלים והקונים. שוב ושוב הצעתי להם מטבעות

רוסיה ינואר 1992, מינוס 26 מעלות ורוח והכל קפוא, נסעתי בתפקיד לאבטחת השגרירות, נסיעה ברכבת, הכל לבן 2 מטרים של שלג, שמיים אדומים, הרכבת נעצרת בלילה ליד צריף בודד אישה מבוגרת עם עששית ביד פוסעת לכוון הרכבת. עובד רכבת יורד לרגע ונותן לאשה שקית עם לחם וחלב והרכבת ממשיכה בדרכה, נעלמת. מוסקבה עיר רפאים, כולם מכורבלים במעילי וכובעי פרווה, חנויות ענקיות אבל מדפים ריקים. יש רק חלב ולחם. נכנסתי לחנות צעצועים, המגוון היה עצום, ברווזים מפלסטיק בכל מיני גדלים ובבושקות מעץ כמובן. מכוניות לדה רוסיות ישנות נוסעות ללא אורות, לחסוך מצבר. בשוק המקומי שורות של אנשים עומדים ומוכרים כל מה שאפשר ע"מ להרוויח גרושים. האחד עומד עם קוף על הכתף והשני אוחז בציפור בידו.

זה המפגש הראשון שלי עם חו"ל. זה ריתק אותי, מאז לא הפסקתי לנדוד. הליכה בעקבות המצלמה מפגישה אותך עם הרפתקאות לא מתוכננות.

מאוריטניה

במאוריטניה שבאפריקה הלכתי בנינוחות ברחובות עיר הבירה נואקשוט וצילמתי מבנים מיוחדים. פתאום התחילו לרוץ אחרי חמישה שוטרים מאוריטנים דוברי ערבית, הם סימנו לי לבוא איתם לאוהל שבו הייתה עמדה של המשטרה. כשנכנסתי לאוהל שמעתי את השוטרים מדברים בהתרגשות. אספתי מילה למילה והבנתי שהבניין שצלמתי בתום לב הוא

הייתי עסוק בצילום ועד שהורדתי את המצלמה הפיל כבר היה במרחק חמישה מטרים ממני. למזלי הצלחתי לדרדר את הרכב ולברוח מהמקום, כשבמראה אני רואה את הפיל העצבני ממשיך לדרוף אחריי.

אני אוהב להיכנס לכפרים נידחים כשילדים מקומיים כרוכים אחרי, בעזרתם אני מתחבר למקומיים שלעיתים הם חשדנים ואף עוינים. אני מתפעל מהפשטות של המקומיים, חסרי הרכוש, התלויים בטיפות הגשם ומשתמשים אפילו בגללים של הבהמות לבעירה.

עד היום ביקרתי ב 105 מדינות ברחבי העולם. אף פעם לא למדתי צילום. המסעות לימדו אותי לצלם. כך הצטברו להן תמונות שהפכו לתערוכות בארץ ובעולם, לספרי צילום ולגלריה לצילום בגליל.

השבת היא מיוחדת. כבר ביום שישי בבוקר הייתי מחפש את המקום הקסום ביותר שבו אני יכול להקים את האוהל. בכל ימות השבוע הייתי מניח את האוהל והולך לישון, ורק בשבת הייתי מקבע את האוהל מול הנוף היפה ביותר כמו על חוף הים בניו זילנד, משם יכולתי לראות את כלבי הים ואת הפינגווינים מציגים מולי. כל השבוע ראיתי את המראות רק דרך העדשה ובשבת מה שראו העיניים נחקק לעד.

כסף כדי שירשו לי לצלם, כשנגמר לי הכסף פניתי לצאת מהשוק ואז נשמעו סביבי צעקות ואנשי השוק התחילו להקיף אותי. הבחור המקומי הציל את חיי, הוא תפס אותי בידו ויחד אתו רצנו בין סמטאות השוק כשעשרות אנשים רצים בעקבותינו עד שהגענו למרכז העיר ושם כבר היינו מוגנים.

אוזבקיסטאן

בטיול בטשקאנט, בירת אוזבקיסטאן שבאסיה, צילמתי את חיי השוק ההומים, וכנראה הפניתי את העדשה לכיוון תחנת המשטרה שבשוק. פתאום החלו לדרוף אחרי שני שוטרים מקומיים וגם לירות בנשקם לעברי. למרבה המזל הצלחתי לחמוק מהם.

דרום אפריקה

בטיול בקרוגר פארק שבדרום אפריקה צילמתי פיל ענקי שמאחוריו נגלתה שקיעה מדהימה. צילמתי את הפיל כשפלג גופי העליון בולט מעל גג המכונית. הפיל החל להשתולל, ככל הנראה מכיוון שחסמתי את דרכו, והחל לרוץ לכיווני. הבחנתי בתנועה של הפיל מעט באיחור כי

מילות סיום לשנת היובל / אביבית אהרונוף

יום אחד הוא תפס אותי בשביל
ואני עוד לא קלטתי לאן זה מוביל
שנת יובל, קהילה, וכמה זה חשוב
כן. כן. הנהנתי. כי ידעתי שיש.

ככה זה וודאי התחיל אצל כולם.
לא נזכיר שמות אבל ברור שזה צולם,
ואז כל המנודבים והמתנדבים בע"מ
נפגשו לראשונה לפצח את הנעלם.

מכאן הסיפור שלנו כצוות מתחיל,
סיפור שעוד יובל נוכל וודאי להנחיל.
יחד רוקמים תכניות לשנה מלאה,
כל אחד וחלומו טווה עוד לולאה.

אחד זרק "שבת", והשני חשב "אירוע",
השלישית - חתונה חלמה - שזה נשמע פרוץ,
והרביעי חשב בשכל רב כי לא נוכל הכל,
כי התקציב מוגבל וגם ימות החול....

ובכל זאת, כמעט כל רעיון אומץ בחום ללו"ז,
ומהרגע להרגע באופן די חפוז
צמח לו ערב של פתיחה להצגת תכלית
עם משחק והרצאות ותמונה כללית.

אך החלום לו התפתח והערב גם,
וחדר האוכל התלבש וקיבוץ טעם,
לוח מודעות עם שלל כתבים של פעם,
תמונות מהארכיב נעוצות על לוח שעם.

וסיר המעלות, ותמונות על חוט כביסה,
וגופיות וגררובה שלשם גויסה,
וכל זה רק התפאורה לערב מתוקתק
עם כיבוד עשיר, מצגת ומשחק.

הצלחת הערב היתה מעל הציפיות,
לא זכור מתי הגענו לכאלו כמויות,
ומשם ניתן האות ונפתח התאבון
לעוד אירוע מפוצץ עם יד על החשבון.

חנוכה - הבא בתור, עם רעיון מדליק,
"חנוכיית יובל" לחנוך, מיד נוצר הקליק.
ואז נוספה כבר פעילות לנוער ויותר,
נו טוב, בסוף משחק בריחה היה די מאתגר.

אבל מאז נותרה מזכרת בשער היישוב,
ומסורת מחייבת של הדלקה בה שוב,
ומשפחות שלא הכירו ומאז קרובות
מעבר ל"שבת שלום ו"הי" ברחובות.

והפרויקט הבא - שבת קהילתית,
ורוצים שתהיה חוויה עוצמתית
ואמנם זו הולידה כמה מחלוקות
אבל ב"ה הן הסתיימו בלי (הרבה) מכות.

אז אחרי דיון ארוך על אורח מבחון,
הוחלט ברוב קולות שהדבר נחוץ,
ושבת עם גולן יצאה אל הדרך
עם תכנית ענפה ומלאת תוכן וערך.

טיש עם סיפורי עדות - משעשעים,
וקידוש עם קוגול וכל מיני מטעמים,
ומשפחות מארחות משפחות לסעודה
ובסיום השבת עוד הופעה לכבודה.

ויוצאים בתחושה עילאית וחיוך,
וביחד שתורם לתחושת השייך.
אמנם גם עוד כמה קילו מכל העוגות,
אך צוות היובל ממחר להסיר דאגות.

על הפרק יריצה לאלון הבודד,
מהמקום הרחוק שאת כולם שם עודד,
אך לשמחת (כמעט) כולם יש שינוי במסלול,
ובסוף התוואי יוצא פחות תלול.

קבוצה חלוצה יוצאת אל הדרך,
ואחרי 10 ק"מ לערך
מצטרפים עוד ועוד חברים,
בין החולצות הכתומות מתערים.

וכך הקבוצה גדלה ותופחת,
ומזל שהחולצה את הזיעה סופחת.

וכולם מתכנסים להפנינג בגן
עם בננות, תפוחים ותמרים עם חרצן.

באוירה של קיבוץ של פעם ויחד,
יושבים כולם ואוכלים מאותה הצלחת,
וברקע שירים וצהלת ילדים
ומיום השישי - ממש לא טרודים.

והאירוע הבא כבר אמור להיות שיא,
ולשם עוד לא יודעים כל כך מה להביא.
בעבודה קדחתנית של כמה ערבים,
נפגשים עם כמה בימאים נחשבים,

עד שפה אחד בוחרים בצוות הנהדר,
את יחיאל המפיק והבימאית - סמדר.
בעבודת צוות מושלמת למשימה ניגשים,
ויוצרים ליינ אפ מגוון ומרשים.

ואז מנסים לגייס שחקנים - וזה לא קל,
ויש מי שעד היום על זה לא מחל....
וחלק מחברי הצוות - בנים ובנות
כבר מסומנים "לא כדאי לענות".

ולמרות זאת עומדים במשימה בכבוד,
ולאט לאט יש אפילו היצע של עוד,
ויחד יוצאים למרוץ מטורף,
שאותו לתאר לא ניתן כך על דף.

צילומים משחר ועד חצות,
ואת כולם חשוב לפנק ולרצות,
ופותחים אולפן הקלטות אצל יפעת ומיכה,
וגם לאולפן בפתח תקווה עושים גיחה.

ולומדים לסובב פיקסלים, ועם הילדים
לביאה יוצרת פרות וכדים,
וחפצי עובדת על הריקוד עם כולם,
והכל במרדף אחרי הזמן.

יש לציין שהחלק הכי קל
היה המערכון שלהצחיק לא חדל.
כי כל השחקנים הזדהו עם הדמות,
ופשוט יצא שדיברו בשלמות.

ולאט לאט מסמנים עוד וי,
ואז את הבמה יחיאל מביא,
ומתחילים פה ושם רחשים,
כמה מטבעות שילמו ומרשרשים.

ואנו שאת המסך והתאורה משררגים
על הדרך מעשירים את עולם המושגים:

ויג', במה טייר ומסך לך
וכנפיים ותורן שעולה ויורד.

במה גדולה בגן הטרקטור מתרוממת,
ומרגישים שהנה יש פה אירוע על באמת,
ואלף כסאות מתחילים לסדר,
ואת המתקנים מקיפים בגדר.

והערב מתחיל עוצר נשימה
עם סרט שלא מותיר עפעף יבש,
וודאי כשגרשון עולה לבימה,
מברך ושר בקולו המתרגש.

שחזור היסטורי לצד הווי הקהילה,
החנייה, הרצים, החסד והתפילה,
מקהלת הקיבוץ ושירת אפרוחים,
ובסוף גם שרים כל האורחים.

ושחזור תמונות מלווה בהמנון,
הרבה גאוות יחידה עם סגנון,
והאוירה מרוממת ומאחדת אנשים,
ואת הנוער מחברת לשורשים.

והאירוע מוליד גם יוזמה חינוכית,
כדי ליצור זיכרון ותנועה המשכית.
ולראשונה יוצרים מפגש עם תקדים
של הנוער עם עין צורים ורבדים.

כי לכולם חיבור לזו האדמה,
לכולם כאן זו הייתה ההקדמה,
ואת הסיפור של הבית עליהם להכיר
כדי להמשיך אותו ולהזכיר.

ומגיע הקיץ ואיתו עוד פרויקט לרוץ,
לעשות חתונה לזוג מבחון.
וקבוצה נפלאה של מתנדבים
מוצאת באורח פלא זוג אוהבים.

לא נעריך בפרטים בשל צנעת הפרט,
אבל ניכר שלא שכחו אף פרט.
גן הטרקטור לבש בגדי חג
והפך בין לילה לגן אירועים ממותג.

זאת בזכות התגייסות המונית
ודאגה להכול ברמה הכי קפדנית,
החל מקישוט הטרקטור והעצים,
המשך בבלות, בנדנדות ובחפצים.

ומזנון עשיר מעוצב וטעים,
ודיג'י שלשיריו הכול מתנועעים,
וכלה בחופה שוזרת פרחים,
עם קהילה שדומעת עם האורחים

על מיסוד קשר של זוג צעיר,
ביום שישי שטוף שמש ובהיר,
בקיבוץ קטן עם אנשים גדולים
שלהם הגשימו חלום בלי מילים.

ואז היו שחשבו שדי הסתיימה השנה,
השיאים מאחור ותהיה הבנה,
אבל במגנט שחולק גם טיול הובטח,
ושבו נפגשים והכל נפתח.

מגייסים מתנדבים לצוותי משימות,
לוגיסטיקה, אוכל, מסלולים, פעילויות,
הרבה ישיבות, סיורים באתר
אחר נקודות בשטח יש צוות שתר.

ועוד ישיבות כמה אוכל לקנות,
ניסיון לגייס גם סכך ודפנות,
וסידור ארגזים לפי ארוחות,
בכל זאת נרשמו 100 משפחות.

ואז מזג האוויר אותנו מבלבל,
מתלבטים האם את הטיול לבטל,
אבל ההכרעה נופלת ברוב דעות,
יוצאים ומקסימום יהיו הפתעות.

והיו...

את הטיול פתחנו במשחק ניווט מאתגר,
שהוביל ממקום לא מוכר לאחר,
אבל מעבר למשימות מה שהיה יפה,
שמשפחות נפגשו ושתו יחד קפה.

ואחרי שכולם מצאו במיתרים.
מה את השקשוקה של לאה מרים
הגענו ליער יתיר ואז זה התחיל,
פעילות מותאמת לכל גיל וגיל.

הקמת אוהלים ופינת קפה,
וברקע דואגים גם לפלייליסט יפה,
יצירות לילדים, ארוחה מעולה,
פלטפורמה מצוינת לגיבוש קהילה.

אבל כשהתחיל הסרט לילדים
והמבוגרים התכנסו לפעילות בצמדים,
הברז נפתח משמים וגשם ניתך
ממש כמו שנאמר והובטח.

אך זה רק הוסיף לחוויה והעצים,
כי התברר שכולם פשוט אמיצים.
וגם מי שנסע למחרת חזר,
לטיול מודרך, נגיש ונהדר.

ואפשר עוד בלי סוף לשתף,
על ארוחת הבוקר המדוגמת בכיף,
ועל תחושת הרוממות אצל כולם
כפי שעוד לא הייתה מעולם.

והנה הגיע סופה של תקופה
אינטנסיבית, אך עם הנאה צרופה,
ולא ניפרד לפני שנזכיר
עוד שני דברים לסיום החמסיר.

במהלך השנה עמלה קבוצת מתנדבים
לכתיבת סיפורים שאת הדעת מרחיבים,
ואת הכלו קיבצו לספר - סיר המעלות,
שיהיה מה להקריא לילדים בלילות.

אז גאים להציג את הספר לראשונה,
מוזמנים לרכוש לכם או למתנה.
כדי שתהיה לכם מזכרת נעימה,
ולילדים, מהקיבוץ האמיתי טעימה.

ועכשיו באמת לסיום האירוע
לפני שמצבי יהפוך לגרוע,
בזכות שיתופי פעולה מיוחדים
הצלחנו לעמוד בכל היעדים.

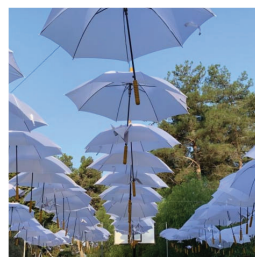
גיבוש הקהילה, חיבור אל ההר
גאוות יחידה למי שפה גר.
אז ברצוני להודות בפעם האחרונה
לצוות היובל שמנה איתי שמונה:

1. האווי ניסן
2. דפי קרמר
3. אביב רוזן
4. יפעת פרנקנבורג
5. צור כהן
6. חיים ראם
7. יוחאי כהן

תודה!

נציגי הנוער מסכמים את שנת היובל

במהלך השנה השתתפו בני הנוער באירועי היובל השונים שבחלקם אף היו שותפים של ממש. כן, התקיימה פעילות ייעודית ומיוחדת לנוער בחנוכה, בשבת הקהילתית, בטיול היישובי (טיול נוער...) וכמובן, במפגש עם הנוער של עין צורים ורבדים. יצאנו לשאול נציגות מהנוער איך חלפה להם השנה....

מעין אמסילי כיתה ט'

1. איך עברה עלייך השנה? לאיזו פעילות הכי התחברת?
תמיד גרתי בראש צורים כי גרתי כאן, ופתאום זה התמלא במשמעות. בתמונות שחזור פתאום ראינו את האנשים שממש בנו את המקום הזה, בסרטון ההיסטורי ראינו את ההסטוריה של המקום וזה קיבל משמעות אחרת. הפעילות שהכי התחברתי אליה היתה הטיול היישובי. נתנו לנו להרגיש שאנו חלק, ולכן גם אם לא עשינו - הרגשנו שאנו חלק מהכל.

2. איך הרגשת באירוע בתור מי ששרה בנאמבר פתיחה?
בצילומים היה ממש כיף, ובאירוע עצמו פתאום הבנתי שאני חלק ממשהו גדול וזה היה מאד מרגש.

3. איך את יוצאת משנת היובל?
אני יותר מעריכה את היישוב - אני יותר מעריכה את האנשים - רואים כמה כל אחד מנסה לתרום את המקסימום שלו וכל מיני דברים - למשל, סיירת רז, או סתם משהו שיהיה נחמד לאנשים.

4. מה את מאחלת לראש צורים?
אני מאחלת ליישוב שימשיך להיות יישוב מקבל, חם ואוהב ושנצליח לעשות עוד דברים גדולים. וכן, הייתי רוצה לגור כאן כשאיה גדולה....

תמה ברוש כיתה ח'

1. איך את מסכמת את השנה?
אני חושבת ששנת היובל איחדה מאד את ראש צורים וגרמה לאנשים להתחבר יותר למקום. גם אני באופן אישי הכרתי יותר אנשים שלפני כן פחות הכרתי.

2. איזה פעילות היתה הכי משמעותית עבורך ומאיזו פעילות הכי נהנית?
החתונה היישובית היתה לי מאד משמעותית. להיות חלק ממשהו גדול של נתינה, שתורמת למישהו אחר כל כך הרבה. ומאד נהניתי בטיול היישובי. היה לי ממש כיף להכיר אזור בארץ שהיה חדש בשבילי, וגם להתגבש עם השבט שלי. זו היתה חוויה מיוחדת. וגם היה לי ממש נחמד לראות איך בגשם כולם דאגו אחד לשני והיה אכפת להם שכולם יהיו בסדר. אבל גם אירוע היובל הגדול היה ממש כיף והרגשתי שמחה שאני חלק מהמקום הזה. וגם בריצה היה ממש כיף... בקיצור, הכל היה פשוט מושלם. תודה!

3. איך את יוצאת משנת היובל?
אני מרגישה שהשנה הזו תרמה לי בחיבור לקהילה שלנו, בהסתכלות מזווית חדשה על המקום שאני גרה בו וגם להכיר קצת יותר את העבר שלו.

4. מה את מאחלת לראש צורים?
אני מאחלת לראש צורים שהקהילה תמשיך להיות מגובשת ומאוחדת ונמשיך להיות יחד עוד הרבה שנים וניפגש כולנו גם ביובל המאה.

נר זיכרון

זאכי ששון הי"ד
י"ט בשבט תשס"א

תושב ראש צורים, מ"פ במילואים, חשמלאי במקצועו. איש ישר, צנוע, מנהיג וחבר. צחוק לצד רצינות, אחריות והתמדה היו חלק מתכונותיו. איש תורה ועבודה, דגל ביישוב עם ישראל בארץ ישראל על פי תורת ישראל. חברות ועזרה לזולת היו נר לרגליו. נרצח בכביש המנהרות בדרכו לביתו במהלך האנתיפאדה השנייה, בטרם מלאו לו 35. השאיר אחריו את רעייתו אוסי, ובניו תמיר (אז בן 7) ואיתן (אז בן 4). צחי הונצח בדרכים רבות, בין היתר בהקמת מצפה צחי בראש צורים בתום השלושים להירצחו, ובפינה החמה לחיילי צה"ל בצומת הגוש שהקימו אוסי ורותי גיליס לזכר צחי ולזכר ד"ר שמואל גיליס.

ריאיון עם האווי ניסן, מהחולמים, הלוחמים והמגשימים של שנת היוכל

ראיינה: אביבית אהרונוף

בשנת 2013, בדיוק סיימתי עבודה והשתתפתי בסדנא כלשהי בה שאלו אותנו מה החזון שלנו, ועניתי שאני רוצה להיות חלק בפרויקט של שנת היוכל לקיבוץ.

מה בשנת היוכל ריגש אותך?
העבודה עם הילדים בחזרה הגנרלית. יום לפני האירוע כל הילדים הגיעו למעשה בפעם הראשונה לעשות חזרה על הבמה הגדולה וכשכולם עלו על הבמה פתאום זה נראה ממשי מיותר לציין שבאירוע עצמו הילדים היו מדהימים.

האם השנה ענתה על הציפיות שלך? האם ככה דמיינת אותה?

לא דמיינתי את השנה ככה. חשבתי שיהיו פעילויות יותר קטנות במהלך השנה ואירוע אחד גדול בסופה אך בפועל כל האירועים היו גדולים והאירוע המרכזי היה הרבה יותר גדול ממה שדמיינתי. אני מבסוט במאה אחוז פלוס על כל מה שעשינו. מה שפספסנו, לדעתי, זה שלא כולם היו מעורבים.

איך אתה מסכם את שנת היוכל?

כחלצה גדולה שגרמה להנאה רבה. עבודה עם צוות שידע להוביל את הדברים למען כולם. הסקר שהוצאנו בהתחלה נתן את הכיוון ועם זה הלכנו עד הסוף, ונלחמנו בשביל לעשות את מה ש תכננו. זה היה קשה מאד אבל השגנו את היעדים שהצבנו לעצמנו. כל אירוע לעצמו היה מיוחד. לדעתי, לא היה משהו לא מוצלח.

מה אתה מאחל לראש צורים ליוכל הבא?

שאנשים לא יפחדו לעשות. ושנשים יעשו דברים טובים למען כולם. זה העיקר, כולם למען כולם.

ספר על עצמך - איך הגעת לראש צורים?

למעשה, אני נמצא כאן בזכות המדריך שלי באוסטרליה, זאב שרף. הוא הגיע בגיל 16 לקיבוץ לביא, והיה בין המקימים של ראש צורים. אחרי מלחמת יום כיפור הוא הרגיש דחף לבוא לבקר את ההורים באוסטרליה, ונפגשנו שם. וכשהוא שאל אותי מה אני הולך לעשות, אמרתי לו שאני מתכוון לחזור לשלוחות. אך הוא אמר לי שזה לא בשבילי, ואני צריך להיות בקבוץ צעיר. להקים משהו חדש. בדיוק באותו זמן אבא שלי נפטר ונשארתי עוד

שנה באוסטרליה, אבל הייתי בקשר עם דרום אפריקאים שרצו להקים גרעין בכפר עציון, ובעקבות הדברים של זאב שכנעתי אותם להגיע לראש צורים. ככה הגעתי בשנת 1975 לראש צורים. ישוב קטן עם הרבה התלהבות של אנשים צעירים שהתחילו לאט לאט להתחתן. מי אמא של דיוויד סקוויאר הכירה את דליה (אחרי שראתה אותה מטפלת בילדה של חברה) והיא שידכה בינינו (כמו שנאמר: מצווה גוררת מצווה). לפני 37 שנים התחתנו כאן באולם ספורט. החופה הייתה ברחבה - כאשר הכול מסביב מושלג וקפוא....

איפה עבדת?

בהתחלה עבדתי יומיים עם עקיבא במטעים ואז עברתי למפעל אור צורים, שם גילו שבכלל הגעתי מתחום המספרים והעבירו אותי להנהלת חשבונות.....

מתי התחיל לבעור בכך החלום לעשות משהו מיוחד בשנת היוכל?

למעשה ברגע שהסתיימו אירועי שנת ה-40 - כי מאז כל שנה פניתי להנהלה שישאירו כסף בצד לאירוע היוכל.

משפחת סוסנוביץ

היא

שרית, בת 44,
גרלה בבאר שבע,
שבט הצבי.

עובדת ב:
מעצבת ארועים,
מעצבת בגדים
(ותופרת חלומות).

הוא

דני, בן 42,
גרל בבאר שבע,
שבט נחלה.

עובד ב:
תאגיד המים של
ירושלים - הגיחון

ילדים זה שמחה

טל יצחק (16), שחר מרים (14), נגב (11), ראם (6).

מיקום ביישוב:

ספיר 8, מקום טוב באמצע.

גרים בראש צורים:

11 שנה

לפני כן: אלון שבות, (גבעת החי"ש, שכונה ישנה).

"מה הייתה השאלה???"

* ספר או סרט: סרט!

* סטייק או לזניה: סטייק וסטייק

* תחביבים: דני - לטפס למקום הכי גבוה איפה שהנוף הכי שווה. שרית - גינון, בישול, ריקמה, חימר, ציור וכל מה שאפשר ליצור בידיים.

* בנים או בנות? אין על בנות בעולם (ושכולן יהיו כמו שחר).

* לרוץ או ללכת: ללכת

* מה לא הייתם רוצים שידעו עליכם: שרית הייתה המדריכה של דני בבני עקיבא.

* מלון או אהל: שרית - מלון, דני - אוהל

* הכי כדאי לבקר בספונטאניות: ערב שבת ב-22:00 (רק תיכנסו בשקט - אנחנו ישנים).

* דשא רגיל או סינטטי: רגיל וששתלנו בעצמנו!

* הכי אוהבים בראש צורים: מזג האוויר

* אם לא הייתם עוסקים במה שאתם היום הייתם: דני - מורה דרך וממציא דרכים לאנשהו ("נראה מה הווייז יגיד על זה...") שרית - מעצבת עוד כמה דברים.

* אם לא הייתם גרים בר"צ הייתם גרים ב...: דני: בנגב!, שרית: ברמת הגולן.

מעובות שמטרתן להגן על הריריות הפנימיות במעי. כאשר דופן המעי מתעבה החומרים המסוכנים שהאדם מכניס דרך קבע לגופו לא יצליחו לעבור דרכו, ולא יוכלו לחדור אל הדם ולכן לא ירעילו אותו. הגוף החכם הסתגל כשעיבה את הריריות במערכת העיכול שלו, ובכך הגן על עצמו. לכאורה נראה הדבר טוב: הגוף ייצר שכבת הגנה ובכך שמר על עצמו, אך למעשה עיבוי הריריות מונע מעבר של חומרים טובים וחשובים שאמורים לחדור את הרירית במעי ולהיכנס דרך הדם לתאים (למשל - ויטמינים ומינרלים) בשל המחסום שנוצר, הגוף אינו מצליח להזין את עצמו בצורה בריאה. אדם שהריריות שלו מעובות לא יצליח לקלוט למשל ברזל. אמנם הוא יכול להזין עצמו בתוספי ברזל רבים, אך שורש הבעיה אצלו היא חוסר יכולת הספיגה של הברזל בעקבות הריריות המעובות.

כך גם לגבי עישון. כשאדם שואף בפעם הראשונה סיגריה לריאותיו הוא משתעל כי הגוף, באינסטינקטיביות, מבקש מייד לפלוט החוצה את החומר הרעיל. כאשר אדם ממשיך ומעשן הגוף לומד ומסתגל. גם כאן הוא מעבה את רקמת הריאות וכעת האדם יעשן בלא שהגוף יאותת שצריך לפלוט החוצה את הרעל. והרעל מצטבר...

דוגמה נוספת היא חוש הטעם שלנו. אם נאכל מזון מאד מתובל, חריף או מלוח או מתוק ב"אקסטרים", חוש הטעם שלנו יתעבה ונצטרך להוסיף עוד ועוד תיבול.

כך גם בנפש. למשל: ילד שצעקו עליו, בפעם הראשונה - יזדעזע ויבהל. אם הילד המסכן הזה "יחטוף" כל יום צעקות - נפשו תסתגל לסיטואציה המרה, הוא יפתח "עור של פיל", כלומר, יעבה את נפשו ויאטום את ליבו. כעת ניתן יהיה לצעוק עליו בדציבלים גבוהים יותר ויותר, והוא לא יתרגש מכך. כך גם לגבי מכות. האם הדבר טוב? מובן שלא. אך זהו מנגנון ההגנה אשר שומר עלינו.

גם אדם שאוזנו רגילה לשמוע קללות דרך קבע, הוא מתרגל לכך ואוזנו מתחשפת, להבדיל, בשואה אנשים הצליחו להישמר ולשרוד בזכות חוק ההסתגלות החייתית.

ישנן אינספור דוגמאות למצבים שהגוף לומד להסתגל לתנאים הירודים, ומעבה את עצמו הן בגוף והן בנפש על מנת לשרוד. לשרוד, אבל לא לשגשג ולצמוח.

מה עלינו לעשות כדי שנחזור לשגשג ולא רק לשרוד? עלינו לרצות להחזיר את המצב לקדמותו, כלומר, לשמר את הרקמות שלנו במצב שבו הן דקות ועדינות. די לנו אם נתבונן בתינוק שמישהו בטעות מבהיל אותו, הוא לא רגיל לכך והוא קופץ באינסטינקטיביות ומיד פורץ בבכי. הוא

בטבע יש חוקים, שהעולם פועל על פיהם. הרברט מ. שלטון, אחד מ"אבות" הבריאות הטבעית, ערך רשימה מפורטת של חוקי החיים, בספרו המרתק - "חיי האדם".

במדור זה אשתף אתכם באחד החוקים המיוחדים, אשר נקרא בפיו "חוק ההסתגלות החייתית" או - "גלגל האיזון הטבעי".

"התגובה של האורגניזם לגירויים חיצוניים היא אינסטינקטיבית ומבוססת על אינסטינקט השמירה העצמית, אשר מתאים את עצמו לכל השפעה שאין ביכולתו להרסה או לרסנה".

כל גוף חי אשר רוצה לשמור על עצמו מגזקים, כאשר משהו חיצוני יחדור אליו הוא יגיב בצורה אינסטינקטיבית, כלומר, ללא הפעלת השכל. אם ניגע בתנור חם התגובה הראשונית והמהירה של גופנו תהיה להזיז את היד במהירות ממקור החום, ללא כל חשיבה. אם נאכל אוכל מקולקל הגוף ירצה מיד לפלוט אותו החוצה, ולכן יתרחש שלשול. כך גם בנפש, אם ילד נפגע מחבר הוא יבכה כדי לשחרר את המטען הרגשי שהצטבר בו, וכך הוא ינקה את העלבון. וכו'...

מטרתם של האינסטינקטים הללו היא לשמור על החיים בגופנו. נכנס גירוי חיצוני, הגוף מתנקה וכך הוא מגן על עצמו.

אם קורה שהאדם חוזר ומכניס לגוף שוב ושוב את הגירויים החיצוניים המזיקים, הגוף מבין שלא יצליח להיפטר כל פעם מהגירוי, כי האדם כבר הופך זאת להרגל, והגוף מתחיל להסתגל אליו.

לגוף יש יכולת הסתגלות לתנאים לא טובים. למשל - אדם אשר מכניס למערכת העיכול שלו חומרים שהם בעצם לא חומרי מזון, אלא חומרים שמגרים את הריריות של מערכת העיכול - הגוף לא יודע איך לטפל בהם ואיך לעכלם, (חומרים כימיים, חומרים משמרים, מתכות שנמצאות בכל מיני מוצרים...), משום שהם אינם מזון. כאשר חומרים אלו נכנסים למערכת העיכול הגוף מנסה בהתחלה לפלוט אותם החוצה באינסטינקטיביות, כפי שראינו לעיל, אך אם הגירויים הללו לא נפסקים והאדם מוסיף להכניס אותם לגופו יום אחר יום, הגוף מבין שאין לו ברירה והוא מסתגל. במהלך תהליך ההסתגלות, מערכת העיכול מפתחת רקמות

נקי. הוא טהור והוא רגיש וטבעי כל כך. תקופה של ניקוי, הן בגוף והן בנפש, תוכל להחזיר את המערכת למצבה הראשוני. נשאף לחזור להיות כתינוקות. רגישים בגוף ובנפש, מבלי להפעיל את חוק ההסתגלות החיותית. הגוף ירגיש שהרעל כבר לא נכנס אליו, ולאט לאט הוא יסיר את שכבות ההגנה שעטה על עצמו. הריריות במערכת העיכול יחזרו להיות דקות, וויטמינים

ומינרלים יעברו דרכן ללא הפרעה, הריאות יתנקו והנשימה תהיה יותר נקיה וצלולה, נפחית את התיכול ופתאום נגלה שגם פרי פשוט הוא בעצם מתוק וערב לנו מאד... אם נשתדל במשך תקופה ארוכה להתרחק מסביבה שצעקות והקללות שבה שולטות, נקלף מנפשנו את קליפות ההגנה, ופתאום נחזור להרגיש... לחוש ולגעת את החיים.

"שמור נא עלינו כמו ילדים..."

קולה של אמא

בלי מסכים בלי מסכות | שירה סעדה

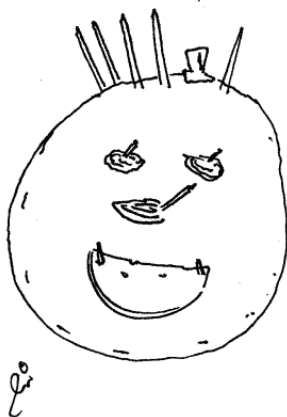
טיול בחו"ל - יצא לי להיות בלי טלפון שבוע! איזה רוגע נפשי. ואז אתה מסתכל סביבך - וקולט שמבין כולם, אתה היחיד שמסתכל על הנוף מחלון המטוס. כולם עמוק עמוק במכשירים, מחמיצים רגע נדיר שלא קורה כל יום - לראות את העולם מלמעלה. ממירים אותו בפעילות כל כך יומיומית, לא חווים! לא חיים שם באמת. והילדים, הילדים שלנו, שרק משועים לתשומת לב. שרואים שאנחנו עסוקים במכשיר קטן ומטופש במקום להתנדנד איתם בנדנדה. שהידיים שלנו לא פנויות להרים אותם על השלבים בגן המשחקים בגלל פלאפון ענק שנמצא לנו ביד. שמעטים הרגעים שאנחנו רק רק שלהם, בלי שיהיו צפופים מסיחי דעת ולב ברקע. בעודי כותבת שורות אלה - עולות בי דמעות. מההחמצות, הרבות מדי של רגעים יפים שיכלו להיות, בהם יכלנו לראות את ההצגה, לולא המסך שהסתיר. אני חולמת על עולם בו השמש מאירה ונעימה, והשמיים כחולים, והילדים משחקים באמת בכדורגל, ולא מתכתבים בווצאפ. צוחקים באמת, ולא באימוג'י. בו אנשים מתקשרים להתעניין אחד בשני, ולא מסתפקים בהודעת ווצאפ. בו הורים זמינים 24 שעות לילדים שלהם. ולא לטלפון מהעבודה. עולם בו אין מתח תמידי ודאגות בנוגע לטעינת הטלפון וסוללה שנגמרת, בו אנשים מרגישים בנח לא לענות לטלפון מתי שאי אפשר - כי יש להם גם חיים אמיתיים! עולם בו אנשים חופשיים. משוחררים מכבלי המסכים. משוחררים מהתלות במכשירים דיגיטלים. עולם בו מותר לפעמים לכבות את הטלפון. ולהדליק את החיים.

מסך. מסכים. לאחרונה יצא לי לחשוב עליהם הרבה. לפני כמה חודשים היינו באפרת ברחוב יפה. הנפש שלי התפעלה מהעצים המטופחים, מהבתים היפים, העולם היה כל כך נאה, ונהייתי להסתכל עליו. ואז עברו ברחוב הזה שלושה ילדים בערך בני 12, והראש שלהם טמון בתוך המסך של הפלאפונים החכמים. הרגשתי כאילו העצים היפים, הפרחים, והרחוב כולו צועקים אליהם - "שימו לב באיזה מקום יפה אתם נמצאים! שימו לב אלינו! העולם, הנוף, אנחנו כאן להנאתכם רק תסתכלו, תבחינו בנו!!" אבל הם היו עמוק בתוך פיקסלים עם אור מלאכותי. רחוק מאור השמש. המראה הזה הכאיב לי מאוד. מסך. בעברית הפירוש זה לא רק מסך מחשב או טלוויזיה. מסך זה משהו שמכסה, שמסתיר. כמו מסך של במה, אם לא יוסר המסך - לא תראה את ההצגה. ותפסיד. כל כך תפסיד. מסך זה גם משהו שמבדיל וחוצץ. מרחיק. מפריד בין הורים וילדים, איש לאשתו, חברים. העולם כל כך בודד לפעמים כשאתה נמצא באוטובוס מלא אנשים, מרים את ראשך לחפש פנים מאירות, או עין - ואין. מסתכל ברחוב הומה אדם סביבך, והעצים, הבתים, המדרכות, השמיים - הם מחייכים אליך. אך האנשים - אוי האנשים. הם מהלכים כרובוטים, ראשם כלפי מטה, כל אחד כלוא בתוך המסך שלו. מסך הברזל - המונע את חום הלב מלהתגלות בין איש לרעהו.

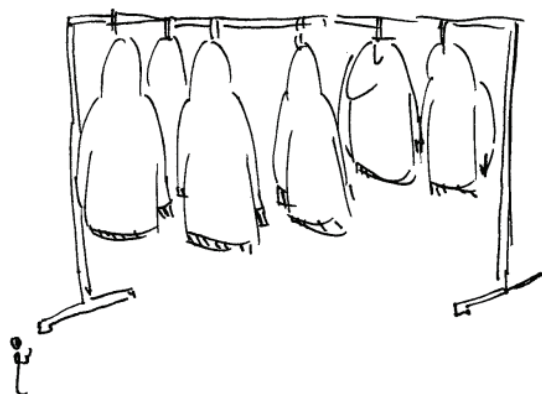

אשה עם צירים
שחלתה בשעלת
ילד עם אצבע כחלה,
(נסגרה עליו הדלת)
קשיש נרגז עם עובדת זרה
מקלל בצעקה ת' אחות הבכירה
ומה אני קשור, שואלים הרופאים,
אכלתי תפוז (עם שלושים קיסמים)

שבת בבית הפנסת, ואני במסדרון
זהו זמן משלם, לשדרג את הדבון

נוטעים יער של עצים ליד המטע
אין שם מים, (נראה שגלד גם בשנה הבאה)

לכבוד ט"ו בשבט, הלכנו לנטיעות
והכנסנו לבית שלושים קילו ביץ

ומי שרוצה קצת יותר בפירוט:

1. יש שיח עירני בנוער על המקום הנכון לגור בו, והאם זה מסוכן לגור בעיר, ובכלל, איפה באמת צריך אותנו. התקיימה שיחה של ערן יונגר אשר עבר מהיישוב לרמת אביב, מקום נטול דתיים והתחיל את פועלו מאפס. בעקבות התחושה שצריך אותו במקום אחר. הנוכחות הייתה מרשימה והשיח בשמיים.

2. שכבה ח' עושה השנה שנת פרויקטים, בערב פתיחה הם ישבו בקבוצות וחשבו על רעיונות. הייתה תחרות ושלושה פרויקטים ניצחו! כל פרויקט מממן את הפרויקט שאחריו.

בהצלחה לנו, הדס

את מה שקורה כאן אין לתאר כמובן, בשבילי זה רק להתפאר, בחנוכה הועדה התותחת הרימה ערב מקסים קישטנו סופגניות וענינו על קהוט נושא פרסים, ט' בנות המושלמות היו בבית לחיים בערב יצירה מלא אור וחיוכים. שיחה של ערן יונגר על הליכה אחרי האידאלים ומה זה אומר להיות חיים לא בנאלים. שכבה ח' המהממת פתחה שנה בערב פרויקטים שמטריף את הנשמה, פרויקטים לאורך השנה שהם לקחו על עצמם לעשות בשמחה ובהתלהבות שכמותם לא נראו עוד פתחו את העשיה במבצע דוגו ופלאפל מכרו דאגו ממש להכל! כדאי שאותם תכירו:), וכאן זה המקום לספר על ערב החזון המדהים היו בו ההנהלה, ועדת חינוך ועוד כמה חשובים מה זה אומר על לתת לנוער מקום והאם אנחנו בכלל מעיזים לחלוט?

שיראל יוניאן

חג האילנות מזכיר לנו להסתכל פנימה לתוך הקנקן ולא להסתפק במראה החיצוני. כמו כן הוא מלמד אותנו שאם נסתכל פנימה נמצא את התקווה, את הכוח ואת האמונה שישמרו עלינו מלהישרב בשעות הקושי, ולהבין שאנו מצויים בתוך תהליך, ולכן עלינו לשמור על הסבלנות והתמדה לאורך הדרך.

בברכת חברים לתורה ועבודה, שלכם, שיראל יוניאן

חברי ראש צורים היקרים, חודש שבט מביא את ראש השנה לאילנות. עיתוי זה מעלה בנו תמיהה, מדוע נקבע ראש השנה לאילנות בחודש שבט ולא באביב, עונה שהכול פורח בה? כדי לגלות את התשובה אנו צריכים להתבונן עמוק יותר אל תוך האילן. נכון שמבחוץ התמונה נראית כרגע קודרת, אך אם נסתכל פנימה, נגלה שמי הגשמים שירדו עד עתה נספגו היטב בקרקע והזינו את שורשיהם של האילנות. ובט"ו בשבט, מתחיל תהליך ההתחדשות של האילן, וזו בהחלט סיבה לחגיגה.

